

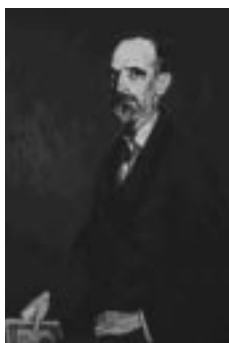

Canvis a nivell d'Estat i a Europa, com l'Esquerra Independentista hi hem de fer front

1. Canvi de govern a l'estat espanyol: nova cara amable per a l'opressió nacional i l'explotació capitalista de sempre.
2. Eleccions europees: deslegitimació d'un projecte imposat
3. Reforcem la Unitat Popular

1. Canvi de govern a l'estat espanyol: nova cara amable per a l'opressió nacional i l'explotació capitalista de sempre.

Amb 183 vots favorables, el 16 d'abril passat va ser investit president del govern espanyol José Luís Rodríguez Zapatero. Per a ser escollit, a més dels 164 vots del PSOE, Zapatero havia de rebre suports d'altres formacions. Una de les que va fer-li confiança, en paraules textuals de Joan Puigcercós, va ser ERC. En el discurs fet per Puigcercós, el portaveu del grup d'ERC al Congrés espanyol va realitzar una aferrissada defensa del suposat caràcter democràtic i progressista i de la pretesa diferència

qualitativa en les formes i contingut del PSOE respecte al PP. Puigcercós, artífex del tripartit a la CAC, ha fet del PSOE, novament, l'aposta d'ERC per tal d'aconseguir els seus objectius.

Sense deixar de mantenir un to i un discurs formalment independentista, fins i tot força reivindicatiu, el diputat a les Corts espanyoles va entrar, amb el seu suport final al candidat del PSOE, de ple en un nou projecte regeneracionista i reformista per a l'estat espanyol, en continuació amb el que ja anteriorment Cambó i Pujol han reclamat.

Un cop més, exemplificat molt gràficament amb la visita de Carod al rei espanyol en les consultes prèvies a la investidura, els fets i no les paraules marquen el caràcter rupturista dels partits. ERC, amb tota seguretat, no es pot considerar dins d'aquests.

La investidura de Rodríguez Zapatero va comptar, a més dels seus diputats –des del PSOE, amb el suport d'ERC, CC (Coalición Canaria), CHA (Chunta Aragonesista) i Esquerra Verda (IU i ICV), l'abstenció de CiU, PNB i Navarra Bai, i el vot en contra dels 148 diputats del PP.

Els resultats de les darreres eleccions estatals espanyoles han suposat, doncs, la constitució d'un nou govern a l'estat

designat íntegrament pel PSOE. Els 164 diputats al Congrés espanyol, per bé que per sota de la majoria absoluta (176 diputats), han permès al PSOE conformar un govern monocolor, gràcies als suports rebuts.

El PSOE ha deixat clar des de fa anys que del PP sols el diferencien les formes. Tant PP com PSOE són, des de la seva gènesi, dreta espanyolista igual, tal i com mana el seu caràcter de classe. El PSOE és tant estat com ho és el PP, i té el mateix paper en la defensa d'aquest marc simbòlic-material d'acumulació.

Bona part de la progressia benpensant dels Països Catalans, malgrat tot, ha elogiat i ha fet seu el discurs que diu que el suposat *nou tarannà* del govern encapçalat per Rodríguez Zapatero marca una diferència qualitativa inqüestionable amb l'anterior govern espanyol.

El PSOE ha fet una notòria i concient campanya des d'aleshores per tal de remarcar i publicitar gestos que contribuïssin a confondre i crear aquesta opinió general de ser un projecte diferent al del PP. La recent aprovació de la Llei Integral de Defensa de les Dones Maltractades, la retirada de les tropes espanyoles de l'Irak, els canvis anunciats en el "PHN" espanyol... han estat actuacions curt-terministes (per bé que importants, però que en el futur es poden aturar i fer enrera) encaminades a, d'una banda, guanyar suports de cara a les eleccions europees, i de l'altra, a aprofundir i afermar el discurs ideològic que dona per bo el bi-partidisme espanyol entre PP i PSOE. Aquest partit i el seu govern mostraran la seva la seva autèntica cara durant els tres anys llargs sense eleccions que queden per a la circumscripció de l'estat, fins a les properes eleccions municipals de 2007. La seva línia d'actuació traspuja ja en fets com la posició contrària a una resolució en base al dret d'Autodeterminació respecte a l'ocupació del Sàhara Occidental, el seu recent anunci en plena celebració dels 125 anys del PSOE de que el seu lloc en política internacional era, malgrat tot, al costat dels EUA, els seus avisos de que és fonamental la "llibertat d'empresa" per

Malgrat totes aquestes evidències, el discurs d'ERC continua esperant del PSOE descentralització, treure l'estat del tutelatge dels EUA en política internacional, que s'apliquin unes mínimes polítiques redistributives en matèria social i una major participació fiscal de la CAC sobre impostos. En poques paraules, una nova versió del que "el Principat es pugui sentir còmode a Espanya". El seu projecte no va més enllà de voler reformar l'estatut del Principat i la Constitució Espanyola, establir un marc de col·laboració suposadament més avançat amb l'estat i millorar el finançament de la CAC. Obertament, Esquerra aspira a una política, no d'enfrontament, ruptura i dignitat nacional, d'acumulació de forces en el si de les classes populars per a conformar una massa crítica revolucionària, ans de consecució de petits guanys per a "anar avançant", del tot mancats de qualsevol mena d'estratègia, tal i com CiU ha reclamat durant tots aquests anys. Tot això, és clar, sols a través del treball en les institucions regionals que l'estat espanyol ens permet de tenir (i patir).

a l'economia espanyola, la recent aprovació d'enviament de tropes a l'Afganistan o, molt notablement, en la continuació del pacte sagrat (perquè saben que s'hi juguen la unitat de l'estat) amb el PP per tal mantenir la il·legalització sobre l'Esquerra Abertzale basca, impeding la concurrència de la candidatura HZ a les eleccions europees.

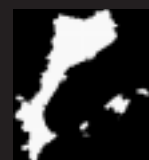
Com el sociòleg basc Justo de la Cueva recentment recordava: "ningú amb una mínima memòria pot esperar res de bo de la mal anomenada "esquerra espanyola" (en realitat, esquerra espanyola) del PSOE i PCE (IU), i de CCOO i UGT. Els ferotges Pactes de la Moncloa el 1977 van carregar la crisi econòmica sobre la classe obrera i la no menys ferotge política econòmica pro-capitalista dels Governos PSOE de

ningú amb una mínima memòria pot esperar res de bo de la mal anomenada "esquerra espanyola"

Felipe González van implantar la precarietat de la contractació temporal abolint la indemnització per acomiadament i el principi guanyat amb sang obrera de "sou igual per a igual treball". També van realitzar una ferotge destrucció d'indústries amb la disfressa de la reconversió". Aquesta és la situació en que ens trobem i hem de combatre.

Malgrat totes aquestes evidències, el discurs d'ERC continua esperant del PSOE descentralització, treure l'estat del tutelatge dels EUA en política internacional, que s'apliquin unes mínimes polítiques redistributives en matèria social i una major participació fiscal de la CAC sobre impostos. En poques paraules, una nova versió del que "el Principat es pugui sentir còmode a Espanya". El seu projecte no va més enllà de voler reformar l'estatut del Principat i la Constitució Espanyola, establir un marc de col·laboració suposadament més avançat amb l'estat i millorar el finançament de la CAC. Obertament, Esquerra aspira a una política, no d'enfrontament, ruptura i dignitat nacional, d'acumulació de forces en el si de les classes populars per a conformar una massa crítica revolucionària, ans de consecució de petits guanys per a "anar avançant", del tot mancats de qualsevol mena d'estratègia, tal i com CiU ha reclamat durant tots aquests anys. Tot això, és clar, sols a través del treball en les institucions regionals que l'estat espanyol ens permet de tenir (i patir).

endavant

Seus Nacionals d'Endavant:

c. Ripalda 20, baixos. 16003 València

c. Virtut 14, baixos. 08012 Barcelona